

Пише: Ненад Кеџмановић
понедељак, 21 новембар 2016 17:24

Мало, мало па Србима са Запада запријете распакивањем Дејтона. Када год је РС најављивала референдумске кораке да врати нека од неколико десетина отетих надлежностних или укине било који од бројних наметнутих закона, односно када год је предузимала конкретне потезе да врати на снагу Устав БиХ илили Анекс 4 изворног Дејтонског споразума, од в.п.-а и ПИК-а, из Брисела и Вашингтона стизале су пријетећа упозорења да ће тиме изазвати „распакивање Дејтона“.

Иако је Српска једина бранила изворни Дејтонски споразум, а САД и ЕУ биле те које су га годинама, систематски распакивале, сада, ето распакивачи управо њој пријете распакивањем. Како објаснити овај парадокс?

Врло једноставно! „Међународна заједница“ хоће да каже: „Ово што смо вам до сада отели и наметнули још није све и ако будете покушавали да тај процес зауставите, и поготово да вратите изворни Дејтон, појачаћемо темпо распакивања Дејтонског споразума све до посљедњег слова и док га не претворимо у невидљиви „дух Дејтона“. Односно, будете ли организовали референдуме против отетог и наметнутог, прећићемо са метода „кувања жабе“, илили дозираног политичког и правног насиља, на методе огољене силе – рушења поретка, хапшења лидера, изазивања међуентитетског рата, бомбардовања итд. Уосталом нисмо ли вам већ показали шта све можемо само када хоћемо?“

Дакле, они нам пријете да ће учинити оно што су већ учинили и што чине, али сада посредством Суда и Тужилаштва БиХ, а не као раније посредством високог представника и „бонских овлашћења“. И, при свему томе, Срби ће бити оптужени да су сами изазвали распакивање Дејтона. У чему је тежина такве пријетње? С једне стране, у америчкој навици да последије пада Берлинског зида уредује по свијету како им се ћефне, а с друге, у раним српским траумама с почетка '90-их, када су САД, на врхунцу моћи, предводиле међународно признање сецесије БиХ. Срби у БиХ, које о томе нико ништа није питао, имали су прилику да забезекнути прате тв пренос свечаности у УН, гдје је тада „најмлађу државу“ представљао у домовини потпуно непознати Неџиб Шаћирбеговић. Касније се сазнало да је то био најбржи пријем у историји УН, а да је др

Пише: Ненад Кеџмановић
понедељак, 21 новембар 2016 17:24

Неџиб, у ствари, амерички љекар кога је депешом именовано Алија Изетбеговић као свог старог младомуслиманског саборца из БиХ. Послије је дошла сатанизација српског народа као геноцидног, бомбардовање српских положаја, смјене и хапшења српских политичара, хашка суђења и умирања у Шевенингену.

Тако су Срби добили болну лекцију о томе шта значи „америчка изузетност“, о којој је кликтала Медлин Олбрајт у пријатељском окружењу породице Клинтон. Иако су, упркос свему томе, направили Српску, трауме из времена ране младости Републике и данас као ноћна мора притишћу свијест српског народа. Скаче им притисак на свако помињање распакивања Дејтонског споразума, којим је напосок међународно призната Српска, јер страхују да без тог споразума нема ни Републике. А шта би се стварно десило када би Дејтон био заиста потпуно распакован, односно поништен?

БиХ би се вратила на преддејтонско стање, тј. на Вашингтонски споразум, по коме је формирана бошњачко-хрватска Федерација, а Српској остављена могућност да јој се придружи. Нови договор о БиХ или о разлазу, овога пута не би водили Милошевић, Туђман и стари Изетбеговић, од којих је само овај посљедњи био „босански Бошњак“, док су прва двојица били овлашћени предсједници „матича“ Србије и Хрватске, а сва тројица били у Холбруковом карантину док не постигну договор. Данас би преговоре водили Додик, Човић и млади Изетбеговић – политичари из БиХ, и то у мирнодопској ситуацији, и негдје у Европи, и без ултимативних спољних притисака.

Пише: Ненад Кеџмановић
понедељак, 21 новембар 2016 17:24

Човић би први поновио недавни ултиматум „или трећи ентитет или повратак на Вашингтонски споразум?!“, алудирајући на чињеницу да је тим споразумом за Хрвате у БиХ, у замјену за Херцег-Босну, била предвиђена конфедерација (ентитета) Федерација БиХ са (државом) Хрватском. Бакир Изетбеговић не би пристао на обнову Херцег-Босне и разбијање Федерације, а на конфедерацију, коју је потписао његов отац – ни он ни Колинда. Евентуални преговори Чавић-Изетбеговић би се развукли у недоглед. Уздрмали би ионако лабилни „већи ентитет“, и вјероватно би, уз притисак Ангеле Меркел и Ватикана, завршили неком врстом аутономије здружених кантона са хрватском већином, која се формално не би звала ентитет.

Додик би био у најповољнијој ситуацији. Могао би да поздрави одлазак ФБиХ у конфедерацију са Хрватском. Могао би, такође, стратешки да подржи трећи ентитет, односно реалну унију три националне републике, као најстабилније рјешење за БиХ. Најзад, могао би и да се не мијеша у комшијске (не)споразуме.

Ако на терену има ишта стабилно што би остало након распакивања Дејтона, онда то није ни БиХ ни ФБиХ, него неоспорно управо РС. За разлику од '90-их, када је и Русија са Јељцином и Козирјевим слиједила диктат Вашингтона, Путинова васкрснула Русија представља снажан ослонац Додиковој политици, а економске инвестиције Кине у

Пише: Ненад Кеџмановић

понедељак, 21 новембар 2016 17:24

српске земље имају и свој политички еквивалент. Постоји, наравно, варијанта да шаховница и полумјесец обнове савез против Српске и да узајамну тјескобу покушају да ријеше на рачун њене територије, али актуелна гарнитура на власти у „мањем ентитету“ већ је показала да не само да није спремна да попушта но да је и кадра да се бори да врати оно што јој по Дејтону припада.

Промјене спољног, као и унутрашњег контекста, неће ићи у прилог Бакиру Изетбеговићу. Пад америчке глобалне моћи је евидентан, али ће бити постепен, и САД ће још релативно дуго бити једина суперсила која ће, међутим, морати да се договара са Кином, Русијом и другим регионалним силама мултиполарног свијета. А окретањем од Европе ка Пацифику тим више ће европско двориште препуштати све мање вазалном Бриселу. Бошњачки ентитет са вехабијама, параџематима, Бочињом и Маочом, Турцима и Арапима, није добродошао у ЕУ ни Њемачкој ни Француској, а то су послјије Бреgzита главни играчи у Бриселу. Најзад, нису у Источном Сарајеву случајно изводили манифестације подршке Трампу, а ни у „блискоисточном“ – Хилари Клинтон. Ови други су знали да препознају своје старе пријатеље, а они први ко им барем није непријатељ.

Нема ништа од распакивања Дејтона, јер нико нема друго рјешење које би било прихватљиво за све три локалне стране. Спољни круг подршке свакој од њих (Русија, Њемачка, Турска) налазиће се у равнотежи и бавиће се ширим односима са Трамповим САД. А „прелазак БиХ из дејтонске у бриселску фазу“ толико је дуг и неизвјестан да га практичнополитички не треба узимати у обзир. Укратко, бесмислено је Српској пријетити распакивањем, али зато и Срби ту пријетњу треба да схвате као „махање мечки звечком“. Није ли то референдум јасно показао? Сви силни притисци и пријетње, поред осталог и „распакивањем Дејтона“ са високих инстанци, остали су причам ти причу, јер сви они знају шта пише у оригиналу Дејтонског споразума.

Пише: Ненад Кеџмановић
понедељак, 21 новембар 2016 17:24

